

Ε. Ίωαννίδου.

«Ακολουθεί μοι!»

Καποδίστρια. Καί ἐν τοπείον (ἀρ. 115) εἶνε ἀπὸ τὰς συνήθεις ποιητικὰς ἀντιλήψεις τοῦ κ. Μποκατσιάμπη.

Ὁ κ. Μαθιόπουλος, ὅστις ἐν Παρίσις τόσον καλὰ ἐνεβολίσθη μὲ μίαν ψευδῆ, ἐκφυλιστικὴν ἀντίληψιν τοῦ χρώματος, τοῦ ὁποίου τὸ τάλαντον δὲν θὰ προσανατολισθῇ ποτὲ πρὸς τὴν ἀγνότητα τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως, εἶνε πάντοτε ὁ καλλωπιστὴς ζωγράφος, ὁ κατάλληλος διὰ διακοσμητικὸς πίνακας καὶ ἐξώφυλλα περιοδικῶν τοῦ συρροῦ. Ἡ γραμμὴ τοῦ χάνεται τόσον πολὺ εἰς ἀοριστίαν, ὥστε ἀπὸ τοὺς θυμαστὰς τῶν ἐφημέρων πινάκων του νὰ κρίνεται ὡς αἰθερία. Καί εἰς μὲν τὰς γυμνογραφίας ἐπιτηδεύεται κομψότητα, εἰς δὲ τὰς προσωπογραφίας ἀπασχολεῖται μὲ τὴν ἀμφοῖν. Ἡ τοῦ μακαρίτου Σιμοπούλου λ. χ. εἶνε ξυλίνη, ὡς ἀνδρείκελλον· ἡ τῆς κ. Πετμεζᾶ εἶνε σχετικῶς ἀνωτέρα. Τὰ γυμνά του ἐφέτος εἶνε πολὺ ἀντιαισθητικά, ὡς λ. χ. ἡ ἀκροβατικὴ στάσις μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ὑψώνει τοὺς πόδας κατὰ τρόπον σκανδαλωδέστατον.

Πολλὴν δύναμιν καὶ κίνησιν ἔχει ὁ ὠραίος πίναξ «Στὸ λιμάνι» τοῦ κ. Χατζῆ. Σπανίως ὁ τόσῳ μετριόφρων θαλασσογράφος ἐκθέτει μεγάλας εἰς διαστάσεις ἔργα. Καίτοι τὸ ἀλιευτικὸν πλοῖον εἶναι πλήρες προσώπων, ἡ τοποθέτησις των εἶνε δεξιωτάτη, κατώρθωσε δὲ νὰ ἀποδώσῃ ὅλην ἐκείνην τὴν ποικιλίαν διὰ τῆς κρητίδος, ἥτις δὲν δύναται, ὡς τὸ ἐλαίochρωμα, νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλας τὰς καλλιτεχνικὰς ἀνάγκας εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῆς φύσεως. Τρεῖς ἄλλαι μικρότεραι θαλασσογραφίαι ἔχουν τὴν διαύγειαν τῆς Ἑλ-

ληνικῆς ἀτμοσφαιρας, ιδίως ἡ ὑπ' ἀριθμὸν. 46.

Ἐσχωρίζει ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του μὲ τὰς δυνατὰς γραμμάς τοῦ ὁ νεοιδεάτης Ἀριστεύς. Τί δύναμις ἀλλὰ καὶ τί ἀπλότης εἰς τὰς τρεῖς κεφαλὰς—προτομάς ζωγραφικὰς—ὅς ἐκθέτει. Ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰ θαυμάσια ἐξώφυλλα τῆς Jugend. Εἶνε ὁ μυστηριώδης Μεσαίων μὲ τὴν ἀρρενωπὴν κατατομήν, ἡ πλήρης λυρισμοῦ Σαπφώ μὲ τὴν τόσῳ χαρακτηριστικὴν ἐντασιν τοῦ λαίμου καὶ ἡ ἥμιστα ἡδυπαθὴς, μᾶλλον ἰδανικὴ Ἀφροδίτη. Ἀλλὰ διατί αἱ ἐπιγραφαὶ Γαλλιστί;

Ὁ κ. Ε. Ίωαννίδης πάντοτε πρωτότυπος καὶ προσεκτικός. Μὲ τὰ σκίτσα του ἐλκύει συμπαθεῖς ἐνδιαφέρον. Αἱ ὑπ' ἀρ. 101 καὶ 103 κεφαλαί, μία ἄλλη ἐν κιτρινωπῇ περιβάλλοντι ρεμβάζουσα, ἡ σκεπτομένη, ὅλα σχεδιασθέντα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ταχύτατα, φανερώουν πολλὴν εἰλικρίνειαν ἀντιλήψεως καλλιτεχνικῆς. Ἐν ἄλλο σκαρίφημα τοῦ Χριστοῦ φέροντος τὸν σταυρὸν καὶ ἐμφανιζομένου πρὸ ἐνὸς εἰδωλολάτρου, ταλαντευομένου μεταξὺ τῶν παλαιῶν εἰδώλων καὶ τῆς νέας θρησκείας, εἶνε ἐμπνευσις μεστὴ ἐννοιᾶς. Ἐκ τῶν προσωπογραφιῶν, ὅς ἐκθέτει, ὑπερτερεῖ ἡ τοῦ κ. Ἀριστεύς καίτοι εἰς ὠχρότερον τοῦ φυσικοῦ τόνον εἰργασμένη, ἔχουσα ὅμως εἰς τὸ βλέμμα ὅλην τὴν ἡμερότητα καὶ μυστικοπάθειαν τοῦ συμπαθοῦς καλλιτέχνου.

Ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Δήμας καὶ ὁ Γεραλῆς προχωροῦν πολὺ ἐμπρός, μὲ κάποιαν πεποιθήσιν. Εἰσέρχονται εἰς τὸν ἀληθινὸν δρόμον τῆς τέχνης.

Εἰς τὴν προσωπογραφίαν τῆς δεσπ. Χόρς ὑπὸ τοῦ κ. Δήμα, τὸ ὑπαίθριον φῶς σχηματίζει μίαν παράδοξον, σχεδὸν ἀνθελληνικὴν ἀλλ' ἀρμονικὴν ὠχροκύανον ἀνταύγειαν, πρὸς ἣν ἡδύτατα συνθέτει ἡ ξανθὴ κόμη. Λεπτοτάτη ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἀφρόνου φωτισμοῦ. Τοῦ κ. Γεραλῆ τὰ θέματα, γνήσιως Ἑλληνικά, ἔχουν φυσικότητα. Τὸ Πότισμα τῶν ἀνθέων, ἡ Κεντῶσα κόρη, ἡ Εὐχάριστος ἀναγνώσις, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ ἔως τώρα ἔργα.

Ἐκ τῶν πρωτοεμφανιζομένων ζωγράφων οἱ κ. κ. Λουκίδης καὶ Ἀνδροκίδης, ἀμφότεροι ἀπόφοιτοι τοῦ ἰδιοῦ μας Πολυτεχνείου, δίδουν πολλὰς ἐλπίδας εὐδοκίμησεως. Τὸ εἰδύλλιον τοῦ κ. Λουκίδου καὶ ἐν ἄλλο σκαρίφημά του ὑπενθυμίζουν—τηρουμένων, ἐννοεῖται, εὐλαβῶς ὅλων τῶν ἀναλογιῶν καὶ τῶν ἀποστάσεων—τὸν Ἀνρὺ Μαρτέν· μ' ὅλην τὴν ἀσάφειαν τῆς γραμμῆς ὑπάρχει μία αἰσθησις, κάποιος χρωματισμὸς ἀξίος προσοχῆς. Ὁλιγωτέραν ἀντίληψιν χρώματος ἔχει ὁ κ. Ἀνδροκίδης· τὸ λέγει ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀναιμικὴν τοῦ αὐτοπροσωπογραφίαν. Τὸ «Θυρίμα» μία καλὴ ἀπόπειρα συνθέσεως. Σχετικῶς τὸ καλλίτερον ἔργον του εἶνε ἡ ὑπ' ἀριθ. 73 προσωπογραφία.

Ὁ κ. Οἰκονόμου, ἐκτὸς τοπειογραφιῶν, μᾶς παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατὰ δέκα ἔτη τοῦ-